

50 - Woensdag 5 Juni 2019

Over het algemeen ben ik vrij optimistisch over het verloop. Ik ben echter ook wel zo realistisch dat ik me goed beseft dat het zomaar klaar kan zijn.

Als de uitslag slecht is dan hoeft dat niet gelijk te betekenen dat ik er binnenkort niet meer ben. Ik kan ook nog jaren rondhuppelen voordat het echt fout gaat. Van de ziekte op zich heb ik weinig tot geen last, maar wat me wel heel erg stoort is de constante onzekerheid. Het is nu al een paar keer voorgekomen dat ik het hoofdstuk dacht af te kunnen sluiten, en dan kwam er toch weer een tegenvaller overheen.

Voor mezelf heb ik de situatie wel geaccepteerd, maar de gedachte aan het verdriet van de mensen om me heen doet me echt heel veel pijn. De wat ouderen beseffen ook wel dat ik al heel veel geluk

heb gehad, maar vooral voor de kleintjes is het allemaal moeilijk te begrijpen.

Het zou natuurlijk ook zomaar kunnen dat de uitslag positief is. De onzekerheid zal dan ook altijd blijven. Voor de operatie zei Cees me dat “de kwaliteit van het leven” weer achteruit zal gaan. Ik liet hem toen lullen en nam zijn opmerking schouderophalend in ontvangst. Nu begrijp ik pas echt goed wat hij bedoelde. Niet alleen het praten en eten is moeilijk geworden, maar zelfs al zou de kanker nu opeens helemaal weg zijn, dan zal de vraag of het weer terug zal komen in mijn hoofd rond blijven spoken.

Ik laat me in ieder geval niet snel klein krijgen en blijf hier voorlopig ongeacht de uitslag nog wel even rondlopen. Of dat rondlopen een onderdeel van mijn comeback of farewell tour zal zijn, is nog even afwachten.